

C o l o r s d e J a z z

J a z z C l à s s i c V e t

Per què Jazz?

Avui dia, les paraules Jazz, Blues, Swing no resulten desconegudes per a gairebé ningú, amb aquest nom, podem trobar des de formes de ball, fins a molts estils musicals. El fet que siguin noms familiars no vol dir que hi hagi una idea clara sobre aquesta música ni com es va crear.

El Jazz ha influït en tots els estils de música que han sorgit posteriorment (pop, rock, funk, soul....) aportant instruments com la bateria o la guitarra elèctrica i creant un llenguatge musical nou tant per l'estètica com pel tractament rítmic.

El bateria fregant la caixa amb les escombretes, el contrabaix empenyent el ritme amb el seu pizzicato, la trompeta cridant amb el wa-wa, el clarinet gemegant en el registre mes agut o murmurant en el registre greu, el joc de la ma dreta contra l'esquerra en el piano...

Totes aquestes sonoritats tenen una cosa en comú: son **Colors de Jazz**.

Farèu un recorregut per algunes de les millors músiques que ens ha donat el jazz en els últims cent anys. A més de descobrir les possibilitats sonores dels instruments i recordar grans intèrprets i compositors.

I ho farem amb el Jazz Clàssic Vet

Jazz Clàssic Vet

Pep Gol: trompeta

Benoit Poisot: saxo alt

Gerard Nieto: piano i guitarra

Josemi Moraleda: contrabaix

Pinyu Martí: bateria i washboard

El Jazz Clàssic Vet està format per músics de La Vella Dixieland, grup capdavanter en el Jazz clàssic, han realitzat més de 3.000 actuacions, ha participat en festivals de jazz arreu del món: New Orleans, Kobe (Japó) Espo (Finlàndia), Dresden, Frankfurt (Alemanya), Keskemet, Salgotarján (Hongria), JJOO Barcelona 92 i ha col·laborat amb: Els Pets, Tricicle, Comediants, Circ Cric... Premi Nacional de Música del Ministerio de Cultura, Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya al millor grup de jazz, Premi de la revista Enderrock per la seva trajectòria...

Pep Gol, líder de la banda, sempre ha compaginat la seva tasca musical amb la pedagògica col·laborant amb els serveis educatius de l'Auditori, CaixaForum o el Museu de la Música, on ha realitzat diversos espectacles i tallers.

Més informació a

www.pepgol.com

El llenguatge

Hi ha característiques comunes a tots els estils i gèneres que configuren el jazz.

El Ritme

El ritme és el gran protagonista. S'utilitzen moltes síncopes (accents rítmics en llocs que no són habituals), polirítmies (barrejar dos ritmes diferents p.ex. un compàs de tres i un compàs de quatre) el pes en els compassos de quatre cau en el segon i quart temps en comptes del primer i tercer.

Tots els instruments potencien l'element rítmic: el contrabaix en comptes de tocar-se amb arquet, es toca amb pizzicato, el piano amb el joc de ma dreta contra ma esquerra, la guitarra (en els acompanyaments) rasca totes les cordes amb una pua, es creen nous instruments de percussió, especialment la bateria (combinació de diferents tambors i platerets) que es converteix en un instrument imprescindible en la música moderna.

La improvisació

Una part important d'aquesta música és improvisada, els instrumentistes fan variacions de la melodia seguint una progressió d'acords d'una cançó popular o d'una melodia original amb una estructura de 32 o 12 compassos que es va repetint.

L'Estètica.

Els músics busquen la màxima expressivitat utilitzant recursos com les inflexions o glissandos (arrossegar el so d'una nota fins a un altre) grows (rugits o distorsions de les notes), escales pròpies com la de blues on es barregen els tons menor i major, vibratos....creant una nova estètica que potencia la personalitat per sobre del perfeccionisme tècnic.

Guió del concert

Everybody Knows (Johnny Hodges).

trompeta, saxo alt, piano, contrabaix i bateria

Tema de presentació. Comencem a descobrir les sonoritats dels instruments amb aquest estàndard d'un dels grans saxofonistes de l'era del swing.

Marchand du Poison (Sidney Bechet).

Jazz tradicional. Tema ràpid on veiem el joc de la improvisació col·lectiva en l'estil del jazz més calent de New Orleans.

Tin Roof Blues. (tradicional).

En el Blues lent és on els instruments aprofiten per aprofundir en l'expressivitat, la trompeta utilitza el wa-wa fent parlar l'instrument i els glissandos i inflexions del saxo i altres instruments ens recorden que el referent a l'hora de tocar és sempre la veu.

It Don't Mean a Thing (Duke Ellington).

Tema clàssic. El jazz com a música de ball, el característic acompanyament de bateria i com el piano i el contrabaix entren en el joc rítmic.

The Entertainer

Piano sol

Ragtime d'Scot Joplin.

Just a Closer (tradicional).

Just a little way to stay here (Hayden H. Whitney).

Música per a un enterrament en l'estil de New Orleans. Formació de banda.

New Orleans és una ciutat al sud d'Estats Units on va començar el jazz instrumental i que dona nom a un estil de jazz. A principis del segle XX la música és present en molts moments de la vida quotidiana, hi ha bandes que toquen pels carrers en totes les celebracions i actes socials, per exemple en els enterraments. Bàsicament, s'utilitzen instruments de vent com trompetes, trombons, clarinets, tubes i instruments de percussió com bombos, caixes i tambors.

When the Saints go Marchin in. (tradicional).

Veus, trompeta, saxo alt, piano, contrabaix i bateria.

Tema de gòspel cantat a cinc veus, s'estableix el diàleg en forma de pregunta-resposta i es demana al públic que faci de cor i interactui amb el grup.

Instruments de vent com trompetes, trombons, clarinets, tubes i instruments de percussió com bombos, caixes i tambors.

Happy Birthday (aniversari feliç).

veus, trompeta, saxo alt, piano, contrabaix i bateria.

Veurem i sentirem com una cançó popular amb el tractament rítmic adequat i la sonoritat dels instruments es pot convertir en un tema de jazz.

The Blues is All Right. (Little Milton).

Veu, trompeta, saxo alt, guitarra, contrabaix i bateria.

El blues està emparentat amb el jazz des dels seus inicis, l'aportació de la guitarra elèctrica va transformar la música i el va convertir en un instrument imprescindible en tots els estils musicals del segle XX-XXI.

Sweet Emma. (Nat Aderley).

Trompeta, saxo alt, piano, contrabaix i bateria.

Evolució del Jazz. En l'era post-swing, el jazz s'empelta d'altres ritmes i crea la base de la música moderna del segle XX.

Amb aquest tema ens acomiadem.

I els escolars han dit:

Aquests són alguns comentaris de l'alumnat en treballs posteriors al concert:

"Molt bona interpretació, són uns grans comunicadors"

"El temps va corre perquè m'ho vaig passar molt bé i si pogués tornaria a l'inici del concert per tornar-lo a escoltar"

"Una gran experiència, els músics demostraven molta pràctica i gaudien del seu treball"

"Un dels millors concerts que he escoltat"

"Aconsello anar a escoltar aquest grup perquè la música que interpreten et fa ballar i et motiva"

"El concert t'enganxava a mesura que passava el temps i cada vegada et sorprenien més. La interpretació va ser excel.lent perquè tenen molta experiència i es porten molt bé entre ells"

"Em vaig sentir molt a gust i quan vam sortir del concert em vaig preguntar: per què mai m'havia posat a escoltar jazz si m'agrada tant"

